

פרשת יתרו
שבט תשפ"ו

הנה הפשטות צורת הישיבה,
וקלטתם רוח ורצון הישיבה,
ובזה עשיתם לכם חבורה לילך
בעקבות רוח הישיבה,
ובכל מקום שאתם נמצאים
לקחתם זאת כאילו להיות עם
הישיבה בין כתלי הישיבה!

(מין המשגח הגה"צ רבי ירוחם ליבוביץ
זצוק"ל ממיר)

בית מדרש

גליון שבועי לתלמידי, בוגרי וידידי ישיבת מיר | גליון 614

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	16:42	17:56
בני ברק	16:59	17:58
ציריך	17:15	18:25
וינה	16:47	18:16
אנטוורפן	17:23	18:36
פריז	17:28	18:48
לונדון	16:44	17:49

דבר הישיבה

לא ה'אוסטרלים' יחליטו אם אנחנו קרויים 'עם'

עם תום מלחמת עולם השניה, נותרו בני הישיבה בראשות הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינסטיין זצ"ל בשנחאי שבסין, מצפים לאישורים להגיע לחוף מבטחים. ביתיים העולם כולו רעש וגעש בענין ועידת השלום שעמדה להתכנס ולכונן את ארגון האומות המאוחדות שתפקידו יהיה לפקח על שלום העולם.

בשיחתו התייחס לכך המשגיח זצ"ל ואמר: סיפרו לי שבועידה של פועלים ממפלגות השמאל באוסטרליה דנו אם יש זכות לעם ישראל להיות מיוצג בוועידת השלום, והחליטו - שמעו והאזינו! הם החליטו שלעם ישראל אין זכות ייצוג, משום שאיננו עם כלל. האין זה שחוק וחוכא ואטלולא?!

את יבשת אוסטרליה גילו לפני כמאה שנה, והיתה מושבת פושעים והגולו אליה אסירים מורשעים. הם, שאינם יודעים מאין מוצאם וכל עברם מפוקפק למאוד, נחשבים הם לעם. ואילו אנחנו הקיימים למעלה משלשת אלפי שנה, איננו עם.

אבל, אמר הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל, צודקים הם למאוד, זו נחמתנו ועל כך גאוותנו. הם "גויי הארצות ומשפחות האדמה", ואנו לא שם חלקנו כהם וגורלנו ככל המונם, אלא עם ה' אנחנו. "אשר בחר בנו מכל עם ורוממנו מכל לשון וקדשנו במצוותיו".

ספר זכרון אבא בם (עמ' ע"ב; הרה"ג ר' אבא זיונס זצ"ל)

מתורת רבותינו

ביקוש וייקור חכמה על ידי התבטלות

וישמע יתרו חתן משה (י"ח, א). כאן היה יתרו מתכבד במשה, אני חותן המלך ולשעבר היה משה תולה הגדולה בחמיו שנאמר 'ישב אל יתרו חותנו' (רש"י).

אל יתרו חותנו, מאידך לאחר מתן תורה יתרו היה מתכבד במשה רבינו 'חותן משה', כי מי שהוא מייקר חכמה באמת, מתבטל למי שיש בו חכמה, ואדרבה מתפאר בזה שהוא טפל לו.

יד יחזקאל

הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינסטיין זצ"ל היה אומר: התורה מלמדת אותנו שיש לכבד ולייקר חכמה. שבתחילה היה משה מתכבד בחמיו משום היותו מבקש חכמה וזו מעלה שיש מאוד לייקר עד שהתורה מפרטת שביטל עצמו להתכבד ולהתייקר

בהירות האמונה הגדולה היא לדבוק בתורה

וישמע יתרו כהן מדין חתן משה את כל אשר עשה אלקים למשה ולישראל עמו כי הוציא ה' את ישראל ממצרים (יג, יט).

אינם שווים למעמד של מתן תורה. שם היה הגילוי הגדול ביותר: "אתה הראית לדעת כי ד' הוא האלקים אין עוד מלבדו". וכמבואר בחז"ל (רש"י דברים ז, לה) שבשעת מתן תורה פתח להם הקב"ה את שבעת הרקיעים והראה להם שאין עוד מלבדו. מאי משמע הראה?

ביאר רבי ירוחם שהקב"ה הראה להם מה המצב האמיתי של העוסק בתורה והמקבל עליו עול תורה - שאשר לומד כראוי פתוחים לפניו כל הרקיעים, עד שהוא רואה בבהירות ובחוש "אין עוד מלבדו". בזה יובנו דברי חז"ל (רש"י שמות יט, ט) שלפני מתן תורה אמרו ישראל "רצוננו לראות את מלכנו". לכאורה מה היה עד היום? האם ביציאת מצרים וקריעת ים סוף לא ראיתם את השי"ת? אלא שיחסיית לבהירות שישנה בקבלת התורה, זה עדיין לא נחשב.

דעת חכמה ומוסר (ח"ב מאמר נא)

"וישמע יתרו" - ואני שואל על הדעת הזאת: כשאמר הכתוב "וישמע יתרו את כל אשר עשה ד' למשה ולישראל עמו כי הוציא ד' את ישראל ממצרים", ולא אמר שמע מה שעשה במתן תורה, שהוא מהנפלאות הגדולות שנעשו להם וממנה יודע כי ד' אמת ותורתו אמת (רמב"ן).

מין המשגיח הגה"צ רבי ירוחם ליוואוויץ זצ"ל הקשה קושיא עצומה: מדוע נחזק כל כך לרמב"ן שמשה יראה לחותנו את מתן תורה? מדוע לא די לו לראות את מכות מצרים, יציאת מצרים, קריעת ים סוף, כל הניסים וניסי הניסים, כל גילויי האמונה החושיים - מדה כנגד מדה, שבדבר שזדו בו לקו, בקדיה שבישלו בה נתבשל? הגילויים הנוראים של קריעת ים סוף שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי במראה הנבואה, והם יסודי האמונה.

הרי לנו שפשוט היה להרמב"ן שכל הגילויים הללו

האור אינו מגרש את החושך מאליו

ויחד יתרו על כל הטובה אשר עשה ה' לישראל אשר הצילו מיד מצרים (יח, ט).

וישמח יתרו זה פשוטו. ומדרש אגדה נעשה בשדו חידודין חידודין מיצר על איבוד מצרים (רש"י)

וכמו שמביא ה' הספורנו, שיתרו לא שמח על אבדן מצרים כראוי למקנא לכבוד קונו.

מזה יוצא לימוד גדול: שלא די לאדם שיגביר את האור שבו ויסמוך על כך החושך יסתלק מאליו, אלא גם לאחר שישכון בו אור גדול ידע שעדיין החושך במקומו עומד וצריך להשתדל במיוחד לגרש את החושך ממנו, שכן יתכן שצדקות ורעות ישמשו שניהם בערבוביא.

לתת עליון (ח"ב עמ' שח)

צריך ביאור הלא בפסוק נתבאר במפורש שיתרו שמח ואיך שייך שבפירוש השני הופך רש"י את הביאור עד שזה נהפך דבר הפוך לחלוטין ממה שכתוב בפסוק עצמו.

מכאן היה מראה מין רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל ששייך מצב כזה אצל האדם שישכנו בתוכו שני כוחות מנוגדים: מחד, לשמוח על הטובה אשר עשה השם לישראל - שאם התורה מעידה ששמח הרי זו שמחה אמיתית וכנה ויחד עם זה, להצטער על אבדן מצרים.

מכתבי רבותינו

"אם יתרו, שהיה רחוק, הגיע למדרגה כזו של "אשרי תבחר ותקרב" בזכות התבוננות, כמה גדולה צריכה להיות השמחה שלנו שיש לנו את היכולת להתבונן ביציאת מצרים ובטובות ה' כדי לחזק את האמונה"

מכתב נפלא שכתב הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין לאחד מתלמידיו (אור יחזקאל מכתבים – מכתב צז), ומציין 'אכתוב הערה אחת אשר היא מעט הכמות ורב האיכות', וזה לשונו:

הנה רואים אנו השכר של איזה הכרה שלימה בשביל וישמע יתרו - מה שמועה שמע ובא קריעת ים סוף ומלחמת עמלק, הכרה זו גרם לו כל הזכות הזה, מה הוא יותר יתכן להשיג אם הקב"ה בעצמו אמר כי הוא קירב אותנו, וביקש עוד ממש רע"ה שגם הוא יקרב אותנו, כענין שנאמר אשרי תבחר ותקרב וכו' זו היא מדרגה יותר גדולה אמרו חז"ל, מה מאוד צריך להיות שמחה לאדם אשר בידו הוא להשיג הכרות חזקות תמיד בהתבוננות מיציאת מצרים ומכל הטובות אשר זכו כלל ישראל לראות עין בעין נראה אתה ד'...

חכמים ינחלו, במה זכה לכל זאת? הנה נראה מדברי הקב"ה אל משה ע"ה כי בדעת משה רע"ה לא הי' לקרב, כי אמר לו אל תרחיקהו, רק הקב"ה כי הוא קירב אותו. ולזאת צריך הי' אף הקירוב של משה רע"ה וכלל ישראל (מאמר המוסגר בלי הקירוב של משה רע"ה וכלל ישראל וארון הק' לא הי' יצא לפועל הקירוב של הקב"ה ליתרו כי כן הוא דרכי שמים כי הכל תלוי גם בפסק של ב"ד של מטה) וכאשר שמע משה רע"ה הפסק של מעלה גם הוא הסכים, מיד ויצא משה.

"כאשר אין העת בידי אכתוב הערה אחת אשר היא מעט הכמות ורב האיכות. ויצא משה לקראת חותנו כבוד גדול נתכבד יתרו באותו שעה - עיין במדרש (שמות רבה כ"ז) ר"א אומר הקב"ה אמר לו צא א"ל הקב"ה אני הוא שאני מקרב ואני הוא שאני מרחק שנאמר וכו' אני הוא שקרבתי ליתרו ולא רחקתי, אדם זה שבא אצלי לא בא אלא לשם שמים ולא בא אלא להתגייה, אף אתה קרבהו אל תרחיקהו, מיד ויצא משה לקראת חותנו, אמרו יצא משה יצא אהרן נדב ואביהו ושבעים מזקני ישראל, וי"א אף ארון יצא עמהם לכך נאמר כבוד

מבאר רבותינו

מה ענין פרימוס אצל הר סיני

ביום הזה באו מדבר סיני (י"ט, א).

עמי (257): בחודש אב שנת תשכ"ד עליתי לחדר זקני, וסיפרתי שבדעתי לנסוע לירושלים, למעמד הפתיחה של הכנסייה הגדולה העולמית של אגודת ישראל שנועדה להיערך בבנייני האומה. שמע, ושאל: "במה מתייחדת הכנסייה הגדולה, שבדעתך לנסוע אליה?" ענית: "הרי זה מעמד נשגב ונורא הוד, המתקיים רק אחד לעשר שנים, ומשתתפים בו גדולי ומאורי הדור, מהארץ, ומארצות הברית!"

שמע, ואמה: מתן תורה היה מעמד נשגב ונורא הוד הרבה יותר, והיה פעם בשלושת אלפים שנה, ואם תשב ותלמד תתקשר אליו!...

ונסיים במה שאמר הגה"צ רבי שלמה וולבה בשם הגה"צ המשגיח זצ"ל: במעמד הר סיני התעלו כולם להכיר לא רק בקדוש ברוך הוא, אלא גם ב"אדם ביקר", בערך עצמם, שיכולים הם להתעלות לשלימות ולדבקות בבוראם!

פתילית נחושת פשוטה, מיכל לנפט ובורג שהעלה והוריד את הפתיל וכך הגדיל או הנמיך את הלהבה, וארבעה ווי נחושת מחושקים שעליהם שפתו את הקדירה. הביט המשגיח והתפעל: "הא הא, תורה מן השמים!" - תמהו מה ענין פתיליה אצל הר סיני? הצביע מרן על החוט שנכרך סביב בורג הפרימוס, ובקצהו דף הוראות שימוש. אמה: אין כמעט דבר פשוט יותר מפרימוס זה, והפעלתו. ועם זאת, אין משחררים אותו מן המפעל בלא הוראות שימוש מפורטות. שסיבוב לצד ימין מגביר את הלהבה ולצד שמאל מקטין, ועד כמה למלא את המיכל - היעלה איפוא על הדעת שהקדוש ברוך הוא יצר את אדם, מורכב וסבוך ונפתל, ושלחו לעולם מלא נסיונות ומדוחים ומכשולים - בלא הוראות יצרן, הנחיות שימוש מפורטות!...

סיפר נכד הגה"צ המשגיח (הובא בהגש"פ ידיו אמונה

מספרים על הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שפעם שמעו לפנות בוקר קול רעש מחדרו בישיבה, כשהיטו אוזן, שמעו איך המשגיח מציר לעצמו בציורים ובתיאורים מוחשיים את מעמד הר סיני (שלמי תודה, שבועות עמ' כג). - קיים כפשוטו וכמשמעו את הכתוב "רק השמר לך... פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך... יום אשר עמדת לפני ה' אלקיך בחורב" - רבינו היה חי בכל רגע מימי חייו את מעמד הר סיני.

הוא היה אומה: הכל מתפעלים מבקבוק תרמוס, המשמר את חום המשקה שעות רבות. ואם ימצאו תרמוס, שמשמר את החום למשך שבוע ימים, כמה ישתאו - והנה עם ישראל משמר את חום מעמד הר סיני שלושת אלפי שנים!

ומסופר (אוהל משה בראשית עמ' רה), הרבנית עליה השלום הביאה הביתה פרימוס שקנתה. הפרימוס,

הגה"צ רבי יהודה זאב הלוי סג"ל זצ"ל

ראש ישיבת מנצ'סט'ר

ל"ג שנה לפטירתו – כ"ב בשבט תשנ"ג

בט"ו בשבט תרצ"ד נשא את אשתו מרת יוכבד בתו הצעירה של הרב שלמה זלמן כהן מגייטסהד, למרות שהרב שלמה זלמן כהן היה מעורב בעסקיו הוא עשה תורתו קבע ומלאכתו ארעי. ר' יהודה זאב רצה לשוב למיר לאחר חתונתו, עם זאת כאשר חמותו חלתה במחלה קשה, הוא ביטל את רצונותיו ונשאר בגייטסהד לאחר נישואיו הקדיש את עצמו לתורה ולא מש מאהלה של תורה ועבודת בוראו בחצרות השם.

ראש ישיבת מנצ'סט'ר

בשנת תשי"ג נתמנה באופן רשמי להיות ראש הישיבה במנצ'סט'ר, בתפקיד זה נשא קרוב לארבעים שנה. הוא היה הרבה יותר מראש ישיבה, הוא היה אבא של הבחורים, בלבו הרחב הפכו כל בחורי הישיבה לבניו. בני המשפחה והמקורבים מספרים על טלפונים רבים שהיו מגיעים ביום ששי אחר הצהריים לביתו ומעבר לקו בקשו תלמידים ותיקים לאמר "גוט שבת" לראש הישיבה, ולקבל את ברכתו. וכך נהגו שנים רבות בכל ערב חג וערב שבת.

ואם כך לבחורים מן השורה, אין לתאר איך היה מקבל בחור שהיה יתום אז נשטפו נחלי אהבה וחמלה מליבו הזך והרעיוני חום וחס מיוחד על הבחור. הוא התייחס אליו בזהירות ובעדינות מיוחדת גם בדברים שהיה מקפיד כלפי כל הבחורים, כאן לא הקפיד.

בזכות ההערצה שרחשו לו הבחורים, הם שמחו לקבל ממנו והיו נענים ברצון לתביעות שנתבע מהם בעבודת ה'; הוא חנך רבנים, ראשי ישיבות, אברכים ועובדי ה' בכל לב. לא לחנם דבק בו הכינוי שליווה אותו כל ימיו "ראש הישיבה" כי השם הזה כולל הכל.

בשכנך ובקומך

לפני השניה היה מורגל בלימוד ספרי עיון מיוחדים אשר מותירים צורך להוסיף ולחשוב. היו לו ספרי "קהלות יעקב" "פרי יצחק" "מקדש דוד" ועוד, כדי שיוכל לחשוב בשעת השניה בלימוד.

פעם התבטא ואמר כי אחד מכוונותיו ב"אתה חונך" הוא שיזכה שמוחו יחשוב כל הלילה בלימוד... כשקם באמצע הלילה, היה נוטל ידיו ויושב ללמוד בלי ביטול של רגע. פעם קם לפנות בוקר, בליל שבת, הבית היה חשוך, רק במדריות לעלית הגג דלקה מנורה קטנה, עלה וישב על המדריות חרף מזג האוויר הקר, ולמד לו לאור המנורה עד הבוקר.

במיר קיבל סמיכה מראש הישיבה הגרא"י פינקל זצ"ל ומרבה של מיר הגאון רבי אברהם צבי קמאי זצ"ל. כמו כן נסמן ע"י מהגר"ש שקופ זצ"ל כן זכה לקרבה יתירה למשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל הוא הושפע מאד מהשיטה שלו מהביקורת העצמית והתביעה שנתבע מתלמידיו. צדקותו המופלגת של המשגיח הוטבעו בנפשו של רבי יהודה זאב.

עובדא הווה ופעם קבע הגרי"ז, ללמוד חברותא עם אחד מבחורי הישיבה. הוא חיפש את הבחור בביהמ"ד אך לא מצא אותו. ניגש הגרי"ז לאחד הבחורים ושאל אותו: "האם יודע אתה היכן בחור פלוני?" "איני יודע, השיבו הבחור וחזר לתלמודו.

אחר הדברים האלה שמעו את הגרי"ז אומה: "צריך לעשות תשובה על שביטלתי את הבחור מתורה, בשאלתי אותו". שאלוהו השומעים: מה היה צריך לעשות, הלא חיפש אחר הבחור. השיב הגרי"ז: "אע"פ כן צריך לעשות תשובה". ו"תשובה" אצל הגרי"ז היתה "תשובה" עם כל הפרטים: חרטה, וידוי, עזיבת החטא קבלה לעתיד וכו'.

בהיותו בארץ הקודש היה הולך בלילות שבת לשמוע את השמועס של רבו המשגיח הגה"צ רבי יחזקאל לוינשטיין זצוק"ל.

היתה זו שבת בין יום הכיפורים לסוכות והמשגיח פתח את שיחתו באמרו: אך לפני יומיים היה יום הכיפורים וכבר לא רואים עלינו את השפעת היום הקדוש כבר השתנינו...

כשחזר אחרי התפילה לבית האכסניה אמר למלוהו: האם עד כדי כך השתנינו ולא מורגש עלינו יום הכיפורים כמו שהמשגיח אמר?! ואחר רגע אמה: יש הבדל! לפני יום הכיפורים היתה זהירות גם ב"רגע" ביטול תורה, כעת כבר אין זהירות ב"רגע" ביטול תורה...

פרק האיש מקדש

בחורף תרצ"ג הוריו של ר' יהודה זאב ביקשו ממנו לחזור הביתה כדי לשדכו לבת גילו. וכך עזב את ישיבת מיר ביום חורף קר, רבו הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין ליווה אותו אל העגלה שנועדה לקחת אותו לתחנת הרכבת, כשהגיע לעגלה מסר לו הגה"צ המשגיח את הצעיף האישי שלו, אבל רי"ז לא רצה לקחת מתנה בזו ממורו ורבו. לבסוף החליטו השניים כי הוא ילבש את הצעיף לצורך הנסיעה, ולאחר מכן ישלחנו בחזרה.

שורשיו של רבי יהודה זאב נטועים בלונדון, שם נולד בשנת תר"ע לאביו, הגאון רבי משה יצחק זצ"ל, מתלמידי המובהקים של ה"סבא מנובהרדוק". בבית שבו הסמיכה לרבנות הגיעה מבצל ה"ערוך השולחן", נבט זרע הענקות.

אולם, האירוע שעיצב את כל השקפת עולמו התרחש דווקא בכביש סואן, כשהיה ילד בן שמונה בלבד. אוטובוס ססטה ממסלולו דהר לעברו ונעצר כפסע מגופו הקטן. הילד שראה את המוות בעיניים, לא נבהל – הוא התעורר. "אם חיים של אדם יכולים להיגמר בשנייה", שח לתלמידו יובל שנים לאחר מכן, "הרי שלא נוצרנו להנאות העולם הזה". באותו רגע קיבל על עצמו להקדיש כל דקה לעבודת הבורא.

כשהגיע לישיבת מיר המעטירה, כבר היה ר' יהודה זאב "ארי בין אריות". הוא הסתופף בצילם של ענקי עולם – מרן רה"י הגאון החסיד רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל, ומרן המשגיח הגה"צ רבינו ירוחם זצ"ל הגה"צ המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל. כמו כן למד תקופה מסוימת בחברותא עם מרן רה"י שה"ת הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל.

הוא היה "אחרון ההולכים וראשון הבאים". פעם סיפר כי בלילה מאוחר, כשכבר עמד לפרוש לשינה, הבחין בבחור אחר שעדיין לומד. הוא תבע את עצמו מיד: "אם הוא יכול – גם אני יכול", וחזר לגמרתו. המשגיח ר' מרדכי שוואב זצ"ל המשגיח המנוח של מתיבתא בית שרגא מונסי שלמד במיר באותו הזמן, היה מספר כי המראה הראשון שראה מדי בוקר בסדר מוסה היה את ר' יהודה זאב רכון בעמקות על הגמרא – מראה שהפיח השראה של התמדה בכל רואיו.

במיר למדו בליל ששי כל הלילה, וביום ששי למדו כרגיל אחרי סעודת שבת, הלכו לישון כמה שעות ובאמצע הלילה קמו ולמדו עד סעודת שבת של בוקר, מתוך ההתמדה הזו יצאו גדולי עולם תלמידי חכמים כמו הגרי"ז סגל זצ"ל.

בישיבת מיר הכיר את רבי בניש וסרמן הי"ד יחד למדו בחברותא מסכת יבמות, דרכו זכה להכיר את אביו הגדול מרן הגאון רבי אלחנן וסרמן הי"ד וקיבל ממנו רבות בימי שהותו בביתו בימי בין הזמנים, והיו אלו עבורו ימי התעלות רוחניים.

פעם סיפר כי באחד מימי בין הזמנים אחרי שלמדו מסכת יבמות, בחן אותם ר' אלחנן, הם הספיקו בזמן אחד ללמוד שבעים דף, - זה לא מספיק התבטא מרן הגר"א זצוק"ל צריך להספיק יותר.

הסוד במילה אחת: "בהתמדה"

פעם שאלו את ראש הישיבה: "רבי, איך מגיעים לדרגות כאלו בתורה?". הוא לא נשא פלפול ארוך, אלא ענה במילה אחת שהיא תמצית חייו: "בהתמדה". מרן זצ"ל לא ראה בהתמדה "עבודה", אלא תשוקה. הוא והתורה הפכו לחטיבה אחת. תלמידיו מספרים כי גם כשעלה על יצועו, היה מקפיד ללמוד בספרים המצריכים מחשבה עמוקה ("קהילות יעקב" או "מקדש דוד"), כדי שגם בתוך שנתו – מוחו ימשיך לשוטט בעומקה של הלכה.

בלי מידות טובות – אי אפשר להיות א- ערליכער איד

במכתב לתלמידים כותב הגרי"ז: "דעו בחורים יקרים כי אי אפשר להיות אערליכער איד ואי אפשר להיות ת"ח מי שאין לו מידות טובות. יסוד התורה הוא מידות ואי אפשר להיות בעל מידות טובות אם אינם לומדים ספרי מוסר המדברים אודות מידות. ותכלית הלימוד הוא לקיים מה שאתם לומדים וכשאתם מתפללים בבקר ואומרים אשרינו מה טוב חלקנו תחשבו אשרינו שאנו משתדלים להיות בעל מידות טובות!"

ואכן בכל הזדמנות הוא היה מעורר על לימוד המוסר באחת משיחותיו הביא את המשנה: הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין את האדם מן העולם. מה המוסר השכל מכך? אדם יכול להיות יר"ש ב"חיצוניות" אבל אם לא יעבוד על המידות שלו, יכול הוא להפוך לרוצח ח"ו. צריכים ללמוד מוסר כדי להכיר שיש מידות רעות! הוא יכול להיות אדם מלא תורה, גאון עולם, גיבור בתורה, אבל אם אינו לומד מוסר, אם אינו עובד על עצמו, עלול הוא להיות רוצח ממש!

אל תחשבו בחורים שאתם יושבים בבית ד' וצועקים "שבתי בבית ד' כל ימי חיי", ובזה די, זה אמנם טוב, אבל אם לא תלמדו מוסר על מידות רעות כדי להיות "בעל הבית" על הגוף אז לא תוכלו להתאפק בעת שיעלה הנסיון של המידות.

את מצוות "ובלכתך בדרך" קיים בכל צעד וצעד בדרכו בחיים. בנסיעה היומיומית לשיבה מביתו, נסיעה שערכה כחמש דקות, היתה לו קביעות בחברותא, הם למדו מסכת "בכורות", והספיקו לסיים אותה כמה פעמים.

באחת מנסיעות אלו נשכחה הגמרא. הגרי"ז לא רצה לבטל את הקביעות, "במה מדליקים ודאי אתם יודעים בעל פה" אמר לחברותא, והם למדו באותה נסיעה "במה מדליקין". פעם אחרת ישב בשדה התעופה, הגרי"ז היה אמור לטוס בשעה מסוימת, נותר זמן מה עד ליציאת המטוס, ורבינו הוציא ספר ולמד ולמד...

וכשקם לברר על מועד הטיסה התברר שבשעה שנפשו צללה למעמקי ים הלימוד, כבר המריא המטוס למרומים. כששאלוהו מדוע לא הביט במסכי המידע, ענה הגרי"ז בפשטות כי חשב שמראים שם דברים אסורים, ופשוט לא הביט במסך...

בשדה התעופה ידעו כי את הגרי"ז נושאים על כסא גלגלים, כי חבל היה לו לבזבז זמנו במסופי שדה התעופה, ובמצב כזה יוכל ללמוד בשקט.

בנו אף מספר כי פעם נסע עם אביו מלונדון לגייטסעד והיה להם כרטיס "הלך וחזר", שהוא כרטיס זול יותר. אך ברכת זו, התברר כי אי אפשר ללמוד בשקט והיה צורך להחליף את הכרטיס עבור המחלקה הראשונה, היקרה יותר, מנסיעה בה מפסידים את ההנחה שהיתה להם, על אף שהיתה חשובה לו כל פרוטה, אמר שבשביל חמש שעות לימוד שווה לשלם כל סכום, והוא אכן שילם...

תפילה מיוחדת היה מתפלל רבינו "שלא יבוא זמן שבו לא יוכל להיות שקוע בלימוד". מבחינתו זה היה הגרוע מכל! על זה התכוון בתפלת "אל תשליכנו לעת זקנה".

הבריחה מהכבוד

קשר מיוחד היה להגרי"ז עם מרן ראש הישיבה הגאון רבי נתן צבי פנקל זצ"ל, הגרי"ז היה מדבר על רבינו בהערכה עצומה. לעת זקנתו הגיע לארץ וביקשו ממנו לדבר בכמה מקומות וסירב שחשש מפני שיעשו לו כבוד. אולם כאשר רבינו ביקש ממנו למסור שיחה בישיבת מיר הסכים. שאלו אותו, הלא אמר שלא ידבר בשום מקום? ענה להם הגרי"ז: "אם רבי נתן צבי מבקש משהו, אפשר לומר לו לא?"

השמועה התפשטה בירושלים וקהל אלפים גדש את מבואות הישיבה. כשיצא לחש מאן דהו באזנו כי "חמשת אלפים איש באו לשמוע את השמוע'ס שלו" כששמע זאת נחרד ואמה אם כך לא אבוא יותר לארה"ק... ואכן היתה זאת הפעם האחרונה שהגיע לארה"ק.

הבריחה מהכבוד היתה עד סוף ימיו ממש ואף לאחריהם... הגרי"ז סירב שיעלוהו לקבורה בארה"ק באמרו כי הוא "מפחד" מהלוויות הגדולות שבארץ ומהכבוד הגדול שנלווה לכך...

הגרי"ז סגל עם מרן רה"י הגאון רבי נתן צבי פנקל זצ"ל

כבא השמש

ביום כ"ב לחודש שבט תשנ"ג נסתלק לבית עולמו. המונים רבים ליווהו למנוחות עולמים, ומנוחתו כבוד בעיר מנצ'סטר שם חלקת מחוקק ספון וציון קדשו מהווה מוקד תפלה לאלפים רבים שאף ראו ישועות בתפלה על ציונו זי"ע.

מקורות: מבוא לספרו יראה ודעת; בכל נפשך; ואחרון חביב לידידינו הרב יעקב הייזלר הי"ו תשוח"ח לו על סייעו הרב בעריכת המאמה.

רישום לזמן קיץ תשפ"ו

הרישום לאברכים בני א"י וחו"ל,
ולבחורים בני א"י יהיה אי"ה עד

יום ראשון
ה' אדר תשפ"ו
(22/2/2026)

להרשמה ניתן לגשת ליד הכניסה לבניין המרכזי (בתוך חדר הניקוי יבש)
מתאריך כ"ח שבט עד ה' אדר בין השעות 13:30-15:30
(יש להגיע עם תעודת זהות / דרכון)

או לפנות במייל kollel@themir.org או k026574474@gmail.com
ולקבל טופס רישום ישירות במייל

ניתן גם להרשם בעמדות נדרים פלוס הנמצאות בישיבה

(יש להעביר תמונת פספורט וצילום צבעוני של ת.ז./דרכון למשרד הישיבה או במייל הרשום למעלה)

ישיבת **מיר**
YESHIVAS **MIR**
YERUSHALAYIM

טלפון לבירורים
02-6574474
(בין השעות 10:30-16:00)

- אין במילוי טופס הרשמה כל התחייבות לקבלה.
- בחורים הלומדים בישיבה ונישאים בשעטו"מ ומעונינים להמשיך ללמוד בכולל עליהם למלא טופס רישום לכולל כרגיל

חבורת ליל שישי בישיבת מיר

♦ חודש אדר ♦

הסוגיא הנלמדת:

גדרי מצות מתנות לאביונים

שיתקיים אי"ה בליל שישי
כ"ה שבט | 12 פברואר 2026 למניינם

בישיבה הקד' בין השעות 20:30-22.30
סדר לימוד 20:30 | שיעור בסוגיא 21:45

ברוכים הבאים! מערכת ירחי כלה ישיבת מיר

סדר הלימוד לעילוי נשמת ידיד הישיבה החבר הר"ר אלחנן אריה לוונטהל זצ"ל
נלב"ע ב' דחומ"ס י"ז תשרי תשפ"ד תנצבה

להצטרפות ולקבלת מראי מקומות ניתן להשיב | סידור חברותות למעוניינים
לכאן או לדוא"ל: yarchei.kallah@themir.org.il | כיבוד קל במקום

בס"ד